

nyde Understøttelse fra dem, er Noget, der er forbeholdt Indfødt. Der har ogsaa været nogle saadanne Tilfælde. Altsaa en dansk Kvinde, der gifter sig med en Udlanding og reiser til Udlandet og bliver der, kan fortiden meget godt oppebære Hævning eller Entepension, eller hvad det nu kan være for en anden Indtægt, fra et dansk Klostet. Dette er derfor, mener jeg, et Tilfælde, som, naar man vil gennemføre denne Tanke, har Krav paa særdeles Opmærksomhed. Jeg troer derfor, som jeg oftere har bemærket, at, naar man vil gaae den Vej, Lovforslaget er gaaet, vil det være nødvendigt at gribe dybere ind i Indfødsretslovgivningen, at gjøre adskillige Forandringer paa andre Punkter i den; det kan da ikke være tilstrækkeligt at blive staaende ved den nu i Lovforslaget indeholdte Bestemmelse.

Men der er endnu en anden Betragtning, som jeg vil henlede det ærede Things Opmærksomhed paa og anbefale til dets Overveielse; det er det Spørgsmaal, om det dog virkelig er rigtigt og onskeligt at stille den Regel op, at Indfødsretten saaledes uden videre skal fortages iderved, at Bedkommende bliver Borger i et fremmed Land. Det stiller sig idetmindste for mig som noget Stødende, at en Person saaledes imod sin Villie berøves dansk Indfødsret; jeg troer nemlig ingenlunde, at man kan gaae ud fra, at en Mand, som bliver Borger i en fremmed Stat, ikke længer sætter mindste Priis paa at beholde sin danske Indfødsret. Under vore Forhold forekommer det jo saa tit, at en Mand søger Lykken i fremmede Lande, i Amerika eller saadanne Steder, og det er vistnok ikke ualmindeligt, at en saadan Mand udvandrer med den Tanke, at han, dersom det gaaer ham heldigt, og han erhverver nogen Formue, vil vende tilbage og tilbringe sin Alderdom i Danmark; det er vistnok ikke noget ualmindeligt Tilfælde. Den Omstændighed at en saadan Mand har maattet lade sig naturalisere i et fremmed Land, synes jeg ikke bør skille ham fra hans Indfødsret; thi det er jo Noget, som kan være nødvendigt, for at han kan drive den Næring, hvorved han mener at kunne erhverve Noget. Det forekommer mig da at være et stort Spørgsmaal, om det kan siges at være en

rigtig og onskelig Regel, at en Mand saaledes ubetinget skal fortabe sin Indfødsret ved at blive Borger i fremmed Land. Foraa vidt man fremhæver det som noget saa særligt Betynderligt, at en Person kan have Indfødsret paa to Steder, saa troer jeg dog ikke, at det er saa underligt. I alle Tilfælde maa det jo erkjendes, at det jo for det Første er Noget, der tidt kan skee efter den mugjældende Lovgivning, og for det Andet Noget, som vi aldrig kunne forhindre, fordi det ikke staaer i vor Magt at bestemme, hvad andre Lande ville fordrø til Erhvervelse af Indfødsret hos dem. Der er jo Lande, hvor der ikke fordrø Andet til Indfødsret end Fødsel paa Territoriet, og der vil da kunne forekomme Tilfælde, hvor et Barn, der er født af danske Forældre paa en Reise, og som vender tilbage til Danmark med Forældrene, ikke vil kunne fratjendes dansk Indfødsret; men, naar det fremmede Land, hvor Barnet er født, opstiller den Sætning: Fødsel paa Territoriet giver Indfødsret, saa vil der her foreligge et Tilfælde, hvor en Person har Indfødsret paa to Steder. Jeg troer, at dette er et Forhold, som vel ved første Diekast kan synes at være abnormt, men som i Virkeligheden ikke er saa abnormt, og som ikke kan forebygges. — Hvad angaaer Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning, indrømmer jeg, at jeg ikke fuldstændig kan dømme derom, fordi jeg ikke er fuldstændig bekendt med, hvad der egentlig er Grunden til, at man ønsker et Lovforslag som dette. Det enkelte Punkt, som nævnes i Motiverne, nemlig Hensynet til vor Bærnepligtslovgivning, idet den Mand, som bevarer dansk Indfødsret, er vor Bærnepligt underkastet, naar han kommer tilbage her til Landet, inden Bærnepligtsalderen er forbi, er, efter hvad jeg synes, ikke tilstrækkeligt. Thi, er der en Feil tilstede, er det jo naturligt,

Rettelser.

- Sp. 162, Lin. 17 f. n.: „Insecter“, læs: „Fugle“.
 — 227, Lin. 9 f. o.: „Landtilflytningsforholdene“, læs: „Landtilflytningsforholdene“.
 — 227, Lin. 12 f. o.: „Salling“, læs: „Sjorden“.